

Много свѣтъ имаше тази вечеръ въ кръчмата на Къня. Дошли бѣха и нѣкои по-заможни селяни, особено тия, които мъчно развързваха кесиитѣ си и повече обичаха да бждатъ гости на чужда трапеза. Тукъ бѣше Грозданъ и учителътъ Радуловъ. Но прѣди всичко тукъ бѣха всички слуги, колкото и каквито ги имаше въ Люляково. Бѣше Димитровъ-день, а въ Добруджа това е празникътъ на гурбетчиитѣ. Тѣ привършваха днесъ работната си година, не бързаха още да се уславятъ при нови господари и, по обичая си, пиеха и се веселѣха.

Повечето отъ тѣхъ бѣха овчари. Едри и снажни мъже, тѣ носѣха бозяви ямурлуци и пискюллии чанти, прѣпасани бѣха съ кожени селяхлъци, въ които имаше малки и голѣми ножове, кесии съ тютюнъ и праханъ, огниво, револверъ, разни дребни инструменти, съ които си служеха при лѣкуването на овцетѣ и, най-послѣ, нѣщо, което никога не липсваше — кавалъ. Близко до тѣхъ бѣха изправени и дългитѣ имъ дрѣнови криваци, подковани отдолу съ желѣзо, съ гега отгорѣ, изпъстрена съ безбройни чърти и рѣзки — тия древни писмена, за които говори Черноризецъ Храбъръ.

Въ кръчмата имаше десетина души пждари, поляци и прости чифчийски слуги. Тѣ нѣмаха никакви труфила върху си и нищо друго не носѣха, освѣнъ нѣкоя мочуга — кжса, съ топка на края тояга, едно опасно оржие въ такива едри, здрави и силни ржцѣ.

Всички бѣха се поприготвили за празника. Между вехтитѣ и окжсани дрехи можеше да се види тукъ-тамъ и нѣкоя нова салтамарка или потури, изпранитѣ ризи